

Česká republika

KRAJSKÝ SOUD V HRADCI KRÁLOVÉ	
DOŠLO osobně - poštouhod
29 -04- 2010	
..... krát příloh
..... kolký	ŠMÍDOVÁ

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 14. dubna 2010 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Lněničky a soudců JUDr. Alexandry Novákové a JUDr. Petra Smrže odvolání obžalovaného **Jiřího Jungmana**, nar. [REDAKCE], a krajského státního zástupce v Hradci Králové proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. února 2010 č.j. 2 T 12/2008-622 a rozhodl t a k t o :

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce **z r u š u j e**.

II.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

J i ř í J u n g m a n ,

nar. [REDAKCE] v Praze, soukromý podnikatel, trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE]

j e v i n e n , ž e

dne 17.5.2008 v době kolem 02.10 hodin v Trutnově, v ulici Lomní, před branou domu čp. 145, po předchozím požití alkoholických nápojů a následné slovní a fyzické potyčky mezi ním a L [REDAKCE] L [REDAKCE], v průběhu potyčky úmyslně použil vůči Leoši Lešákovi, nar. 12.2.1966, legálně drženou střelnou zbraň značky Glock, model 17, ráže 9 mm, v.č. DBG602 tak, že na něho ze vzdálenosti 50 až 150 cm 2x vystřelil a zasáhl ho nejprve do nohy, poté do hrudníku, čímž mu způsobil průstřel levého bérce dolní končetiny a průstřel v oblasti levého hrudníku, pronikající srdcem a způsobující vnitřní vykrvácení, na jehož následek L [REDAKCE] L [REDAKCE] téhož dne v 03.58 hodin zemřel,

t e d y j i n é h o ú m y s l n ě u s m r t i l ,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb.)

a o d s u z u j e s e

podle § 219 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání deseti (10) let.

Podle § 39a odst. 3 trestního zákona se pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) trestního zákona se ukládá trest popadnutí věci a to pistole značky Glock, model 17, ráže 9mm, v.č. DBG602, včetně zásobníku s 12 ks. nábojů a 1 kusu náboje 9mm Luger.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozeným škodu ve výši :

Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Územnímu pracovišti Trutnov, slezská 41, Trutnov – 5.779,- Kč.

L. I., nar. , bytem čp. – 220.490,- Kč.

E. P., nar. , trvale bytem , zdržující se na adrese – 256.660,- Kč.

L. L., nar. , zastoupené matkou E. P., nar. , bytem čp. , zdržující se na adrese čp. – 240.000,- Kč.

R. I., nar. , bytem čp. – 240.000,- Kč.

L. L., nar. , bytem čp. – 240.000,- Kč.

L. L., nar. , bytem čp. – 175.000,- Kč.

A. I., nar. , bytem čp. , zastoupeného matkou L. V., bytem tamtéž – 240.000,- Kč.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se J. P., nar. , trvale bytem čp. , zdržující se na adrese čp. , zastoupený matkou E. P., bytem tamtéž odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozené E. P., nar. , a L. L., nar. , odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

III.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Jiřího Jungmana z a m í t á.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným **rozsudkem** Krajského soudu v Hradci Králové byl obžalovaný Jiří Jungman uznán vinným zločinem ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a odst. 3, 5 trestního zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Výkon trestu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu pěti let. Dále mu byl podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to pistole zn. Glock, model 17, ráže 9 mm včetně zásobníku s 12 ks nábojů a 1 ks náboje 9 mm Luger. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu přiznal soud náhradu škody poškozeným: VZP ČR ve výši 5.779,- Kč, L. L. ve výši 220.490,- Kč, E. P. ve výši 256.660,- Kč, L. L. ve výši 240.000,- Kč, R. L. ve výši 240.000,- Kč, I. L. ve výši 240.000,- Kč, L. L. ve výši 175.000,- Kč a A. L. ve výši 240.000,- Kč. Poškozený J. P. byl se svým nárokem na náhradu škody odkázán podle § 229 odst. 1 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, stejně tak jako poškození E. P. a L. L., kteří byli na řízení ve věcech občanskoprávních odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu škody.

Podle **skutkových zjištění** soudu prvního stupně se obžalovaný trestného činu dopustil tím, že *dne 17.5.2008 v době kolem 02.10 hodin v Trutnově, v ulici Lomené, před braňou domu čp. 145, po předchozím požití alkoholických nápojů a následné slovní a fyzické potyčce mezi ním a L. L., v průběhu potyčky s vědomím možného způsobení těžké újmy na zdraví, úmyslně použil vůči L. L. legálně drženou střelnou zbraň značky Glock, model 17, ráže 9 mm, v.č. DBG602 tak, že na něho ze vzdálenosti nejméně do 1,5 metru 2x vystřelil a zasáhl ho nejprve do nohy, poté do hrudníku, čímž mu způsobil prústřel levého bérce dolní končetiny a prústřel v oblasti levého hrudníku, pronikající srdcem a způsobující vnitřní vykrvácení, na jehož následky L. L. téhož dne v 03.58 hodin zemřel.*

Proti tomuto rozsudku podali včas **odvolání** jednak obžalovaný, jednak krajský státní zástupce.

Odvolání státního zástupce směřuje proti výroku o vině i trestu. V písemném vyhotovení odůvodnění odvolání má krajský státní zástupce za to, že soud prvního stupně pochybil, pokud dospěl k závěru, že obžalovaný nebyl přinejmenším srozuměn s možností, že poškozeného usmrtí. Za této situace mělo být jeho jednání kvalifikováno jako zločin zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, měl mu být uložen nepodmíněný trest odnětí svobody se zařazením do věznice s ostrahou, trest propadnutí věci a o náhradě škody rozhodnuto stejně jako v napadeném rozsudku.

Intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, v rámci přednesu odvolání, modifikoval tento návrh tím, že podle jeho názoru nebyly naplněny znaky skutkové podstaty zločinu zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku proto, že nebyl naplněn znak spáchání činu v silném rozrušení ze strachu a zmatku. Kromě toho, že nic takového se neuvádí ve skutkové větě rozsudku, nebylo nic takového ani prokázáno. Podle jeho názoru obžalovaný jednal pod vlivem alkoholu a žádné silné rozrušení ani žádná omluvitelná pohnutka na místě nebyla. Navrhl proto, na rozdíl od písemného návrhu, aby odvolací soud jednání obžalovaného posoudil jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona, aby obžalovanému uložil trest při spodní hranici trestní sazby, pro jehož výkon by jej zařadil do věznice s ostrahou. V ostatním pak navrhl shodně jako v písemném odůvodnění odvolání.

Odvolání obžalovaného odůvodnil jeho obhájce JUDr. J. D. a směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku. Podle tohoto odvolatele soud prvního stupně pochybil, pokud jednání obžalovaného neposoudil jako nutnou obranu ve smyslu § 13 tr. zákona. Útok poškozeného proti osobě obžalovaného byl hrubý, agresivní a nečekaný a směřoval k fyzické likvidaci obžalovaného. Navíc byl umocněn i útokem psa. Psychickou situaci, ve které se obžalovaný nacházel popsali výstižně znalci z oboru psychiatrie a psychologie. Pokud se za této situace snažil dosáhnout odvrácení útoku, je to naprosto logické. Opakovaně střílel proto, že poškozený v útoku proti jeho osobě pokračoval i po první ráně. Protože jednal ve stavu nutné obrany, navrhl, aby odvolací osud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby zprostil.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadený rozsudek a přezkoumal i řízení, které jeho vynesení předcházelo. Shledal, že důvodné je pouze odvolání státního zástupce.

Řízení předcházející napadenému rozsudku nevykazuje žádných závad. Soud prvního stupně provedl řádně velice rozsáhlé dokazování, když kromě všech skutečně relevantních důkazů prováděl i důkazy, které lze hodnotit spíše jako nadbytečné.

Proti **hodnocení** důkazů nemá odvolací soud naprosto žádných námitek. Skutkový stav byl podle názoru odvolacího soudu zjištěn v naprosto odpovídajícím rozsahu a tak, že nevyvolává důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 tr. řádu). Lze tedy pro úplnost zrekapitulovat, že se obžalovaný ozbrojil velice účinnou zbraní (a nožem) a poté se přivedl do silně podnapilého stavu (2,17 – 2,26 g/kg. alkoholu, což odpovídá podle znalců těžké opilosti). V pozdních nočních hodinách při návratu z hospody se zastavil před plotem domu poškozeného, za kterým štěkal pes. Svou přítomností psa dráždil k dalšímu štěkání, což vyvolalo pozornost obyvatel domu a reakci poškozeného. Jak správně uzavřel soud prvního stupně, došlo ke slovní a poté fyzické potyčce mezi obžalovaným a poškozeným. V průběhu této potyčky užil obžalovaný svou legálně drženou zbraň a poškozeného opakovanými výstřely usmrtil. Poté usmrtil i jeho psa.

Výhrady má odvolací soud k **právní kvalifikaci** takto správně zjištěného jednání obžalovaného.

Předně se neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně v tom, že obžalovaný zbraň proti poškozenému použil „s vědomím možného způsobení těžké újmy na zdraví“. Tento závěr je v naprostém rozporu jak s charakterem použité zbraně, tak se způsobem, jakým byla použita. Pistole Glock ráže 9 mm je, zejména při střelbě na krátkou vzdálenost, velice účinná a obžalovaný její parametry znal. Střelbu vedl nejprve do nohy poškozeného a bezprostředně poté do jeho hrudníku, kde, jak každý ví, jsou uloženy životně důležité orgány. Není tedy jasné, s jakou těžkou újmou na zdraví mohl být za této situace, podle závěru soudu prvního stupně, srozuměn (§ 89 odst. 7 tr. zákona, příp. § 122 odst. 2 tr. zákoníku).

Odvolací soud má za to, že pokud pachatel vede opakovanou střelbu z krátké vzdálenosti vysoce účinnou zbraní a municí mj. proti hrudníku oběti, musí být přinejmenším srozuměn nikoliv s tím, že jí „pouze“ ublíží na zdraví, ale s tím, že jí může usmrtil. A to se v tomto případě také zcela nepochybně stalo. Kvalifikace trestným činem či zločinem ublížením na zdraví tedy nepřichází v úvahu.

Odvolací soud se neztotožňuje ani s dalším kvalifikačním závěrem^{*} soudu prvního stupně, tj. s tím, že se obžalovaný měl činu dopustit „v silném rozrušení ze strachu a zmatku“. Kromě toho, že by tato podstatná kvalifikační okolnost měla být uvedena v tzv. skutkové větě (v popisu skutku), nebylo nic takového provedeným dokazováním zjištěno.

Právně relevantní „silné rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli“ musí mít podklad ve vnějších, omluvitelných důvodech, neboť právě ty jsou důvodem nižší trestnosti jednání. Žádné takové *vnější omluvitelné* důvody však zjištěny nebyly. Ke střelbě došlo během vzájemné slovní a fyzické potyčky dvou podnapilých osob, která nijak nevybočovala z obdobných „hospodských strkanic“, byť se odehrála mimo takové zařízení, a kterou svým nevhodným chováním sám obžalovaný vyprovokoval. Znalci, kteří zkoumali duševní stav obžalovaného, sice došli k závěru, že v průběhu této potyčky mohl obžalovaný dostat strach z jejího dalšího průběhu, tento strach však byl vyvolán až zjištěním převahy poškozeného a s *omluvitelným hnutím mysli* nemá rozhodně nic společného. Jednání obžalovaného nelze podřadit ani pod „silné rozrušení...v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného“, protože obžalovaný zbraň užil už v průběhu konfliktu s poškozeným, nikoliv až v reakci na své napadení, a konflikt, jak je zřejmé ze správně zjištěného skutkového stavu, byl vzájemný. Tedy nelze uzavřít, v rozporu se správným závěrem soudu prvního stupně, že byl obžalovaný poškozeným napaden.

Ze všech těchto důvodů má odvolací soud námitky uvedené v odvolání státního zástupce za správné a odůvodněné. Za této situace nemůže právní kvalifikace použitá soudem prvního stupně obstát. Odvolací soud tedy, z podnětu odvolání státního zástupce, napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu, tedy proto, že použitou právní kvalifikací došlo k porušení ustanovení trestního zákona.

Protože skutkový stav byl v napadeném rozsudku zjištěn správně a pochybení se týkalo pouze užití právní kvalifikace, mohl odvolací soud ve věci rozhodnout sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu. Aniž by měnil skutkový stav, uznal obžalovaného vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona, když pozdější právní úprava není pro obžalovaného příznivější, neboť má za prokázané, že obžalovaný, přinejmenším v úmyslu nepřímém (§ 4 písm. b) tr. zákona), poškozeného usmrtil.

Při úvaze o výši trestu přihlédl k tomu, že obžalovaný dosud nebyl trestán a že před spácháním trestné činnosti vedl řádný život. Jednalo se o trestnou činnost situační, kterou obžalovaný nijak neplánoval, čin spáchal v nepřímém úmyslu. Oproti tomu však je třeba uvést, že obžalovaný svou lehkomyšlností vytvořil předpoklady ke spáchání trestné činnosti, protože nedbal zákazu nošení zbraně ve spojení s požíváním alkoholu. Zbraň si vzal do restaurace přesto, že věděl, že zde hodlá požívat alkoholické nápoje, což také učinil a přivedl se do těžké opilosti. V tomto stavu pak zcela zbytečně nejprve vyvolal konflikt a poté usmrtil poškozeného, otce nezletilých dětí.

Ze všech těchto důvodů uložil odvolací soud trest odnětí svobody na spodní hranici zákonné trestní sazby. Pro výkon trestu zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, s ohledem na jeho předchozí život a proto, že má za to, že tento výchovný režim bude k jeho nápravě postačovat. Ze stejných důvodů jako soud prvního stupně uložil odvolací soud i trest propadnutí věci, protože rozhodně není v zájmu společnosti předmětnou zbraň obžalovanému ponechat.

Ze stejných důvodů jako soud prvního stupně a naprosto shodně rozhodl odvolací osud i o náhradě škody. V tomto směru pak lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

Odvolání obžalovaného neshledal odvolací soud důvodným, neboť ani podle jeho přesvědčení se o případ nutné obrany nejedná. Jak je uvedeno shora, nejednalo se o odvracení útoku poškozeného, ale o vzájemnou slovní a fyzickou potyčku, jak uzavřel už soud prvního stupně. Nešlo tedy o *odvracení trvajících útoku na zájem chráněný trestním zákonem*, což je podmínkou nutné obrany.

Navíc se nejedná o nutnou obranu tehdy, *byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku*. Poškozený byl o dvanáct let starší než obžalovaný, byl oblečen pouze v trenýrkách, tričku a ponožkách a během potyčky užil pouze údery rukou. Není tedy objektivně možno uzavřít, že by obžalovanému hrozila těžká újma na zdraví nebo dokonce smrt, jak se snaží ve svém odvolání dovodit. Subjektivní vnímání tohoto nebezpečí pak mohlo být zcela nepochybně ovlivněno těžkou opilostí obžalovaného, do které se však přivedl sám, když s následky nadměrného požívání alkoholu byl srozuměn. Překvapivý průběh fyzického konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným lze, podle názoru odvolacího soudu, přičíst spíše mnohem silnější podnapilosti obžalovaného a rozhodnosti poškozeného, než fyzické převaze poškozeného. Oba byli totiž zhruba stejně velcí, stejně těžcí, navíc obžalovaný byl vycvičeným policistou a byl o 12 let mladší.

Ze všech těchto důvodů uzavírá odvolací soud, že **užití střelné zbraně v tomto konfliktu nebylo odvracením útoku a bylo zcela zjevně nepřiměřené způsobu útoku**. Proto nemůže jít o nutnou obranu. Proto odvolání obžalovaného zamítl jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Odsouzený může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Důvody dovolání jsou uvedeny v § 265b, jeho obsah v § 265f trestního řádu.

V Praze dne 14. dubna 2010

JUDr. Jiří L n ě n i č k a
předseda senátu v.r.

Za správnost vyhotovení:

K. B.

